

Zó antropocentrisch

Waarom zijn we? Waarom worden we geroepen? Waartoe worden we geroepen?

Voor onszelf, voor mij alleen? *Mijn* verlossing, *mijn* verlichting, *mijn* weg, *mijn* heil?

Schepper van het Al, Gij hebt uw hele schepping lief.

Er kan in uw liefde geen sprake zijn van hij wél en zij níet. Van uitverkiezing die de ander en het andere uitsluit. Uw liefde is eindeloos, kent geen grenzen, stroomt vanuit Uw hart over in en door héél uw schepping, de schepping van hemelen en aarden, en zelfs van onder de aarden. In uw liefde gaat niets verloren, is niets zonder uw gedachte, is niets nutteloos, is niets tevergeefs, is niets helemaal niets.

Wij kennen uw liefde niet, wij ondergáán uw liefde, want alleen dáárdoor zijn we. In ons, in uw schepping hebt Gij uw beeld afgedrukt, de schepping draagt kiemen van uw liefde overal, het zijn liefdesknoppen die verlangen open te bloeien voor U. In uw liefde verlangt Gij dat deze liefde door ons en uw engelen heen mag doorstromen als een overstromende vloed in heel uw schepping. Dat álles wat door U tot zijn gekomen is, naar U wordt teruggebogen, in U wordt opgenomen in de kosmische liefdesrelatie waarin Gij en uw schepping polen zijn. En die scheppingspool is eindeloos veelvormig want alles wat Gij geschapen hebt, heeft daarin zijn plaats, de engelen, de mensen, de sterrenhemel, de zon en de maan, de planeten, de aarde met haar kinderen, mensen, dieren en bomen, bloemen tot het kleinste toe. Maar ook het vuur, en het water, de koude en de warmte, de wolken en de wind, de kleuren en de geuren. Alles is spiegel van uw gelaat.

Maar Gij schreit en lijdt door en in en om ons. Want wij willen niet, wij kunnen niet, wij hopen niet, wij geloven niet, wij wensen niet, wij loven niet, wij danken niet, wij aanbidden niet, wij liefhebben niet, wij luisteren niet, wij gehoorzamen niet, wij zien niet, wij horen niet, wij openen niet, maar wij némen, wij dénken, wij wíllen, wij wéten, wij pákken, wij ‘ruimen op’, wij máken, wij verkrachten, wij verlooehenen, wij verheffen ons, wij kronen ons, wij onderdrukken, wij moorden, wij buiten uit, wij vernielen, wij vervuilen, wij discrimineren, wij verontwaardigen, wij màchten, wij zondigen, wij vernietigen, wij misbruiken medeschepselen: wij dòden U. Wij zijn *Ik*, wanend centrum van het al, boven alles en iedereen uittorend, ook boven U. Wij doden onszelf, maar Gij *laat* ons leven in uw vaderlijke eindeloze liefde. Gij blijft ons leven schenken, Gij blijft ons vrijheid geven, Gij blijft in ons geloven, Gij schreit en lijdt, Gij hoopt op terugkeer van uw schepping naar U. Gij schreit en lijdt. Gij schreit en lijdt. Het zijn uw tranen: die tranen van mensenkinderen, de schrik van eenzamen, de uitgedoofde ogen van de verlatenen, de angstige vertrapten, de wanhoop door geweld, de angst in ogen van dieren, de geknakte ongeziene bloemen, de pijn van meedogenloos omhouden bomen, het vissenbloed dat wateren roodt, het leed uw schepping aangedaan.

Gij schreit en lijdt.

En wij gaan onze ‘weg’, zo spiritueel, maar zien uw schreien en lijden niet. Wij gaan onze weg, wij willen gáán, wij willen kómen, wij willen verlost worden, wij willen omgevormd worden, wij willen liefde ‘hebben’, wij willen verheerlijkt worden, wij willen verlicht worden, wij willen participeren aan U. Maar uw schreien en lijden zien we niet, onze ogen en oren zijn toegesloten, we vergeten uw schepping het werk uwer handen. Óns eigen verlangen kennen we, maar negeren het kreunend en steunend verlangen naar verlossing van al wat is, wat was en wat zal zijn, van niet-ons-zijn Wij zijn alleen bij onszelf, bekommert om eigen heil. Gij wel met ons, wij niet met u. Zo op ons zelf gericht. Het gaat alleen om óns.

Gij schreit en lijdt *door ons*.

Help ons, help mij!

Amen.

PH